

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 f. binnen de maal, 8 f. buiten de maal.
 Een maal afzonderlijk, 20 cent.
 De aankondigingen, per drukkings, 12 cent.
 De rekanten, per drukkings, 25 cent.

De Postryder verschijnt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdags.
 Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, grootte markt, 51, en bij alle post-directeuren.
 Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

TONGEREN, DEN 7 DECEMBER.

ONDERSCHRIJVINGEN voor het pauselijk leger.

Bedrag der vorige lijst	fr. 628.75
M.M. Nys, pastoor van S'-Jan te Tongeren,	20,00
Moors, kapelaan id.	10,00
Een onbekende,	0,50
Massar, pastoor te Vechmael,	50,00
Boesmans, id. te Coninxheim,	40,90
Joseph Dauwen, van Berg,	1,00
Helena Klaesen, id.	1,00
Cuypers, pastoor te Mall-Sluisen,	10,00
Vriudts, kapelaan id.	5,00
Dawans, pastoor te Wilaie,	10,00
Ik ben niet rijk, Paus lief, maar 't komt uit een goed hartje. Ontvang het met plezier, al is het maar een kwartje.	
Een halve dichter van Tongeren,	0,25
Ontvangen door tusschenkomst van M. de deken M. Van Haken, kapelaan van O.-L.-V. kerk,	10,00
M ^{me} de w ^e Van Eybergen,	5,00
M. Rubens-Van Eybergen,	5,00
Een onbekende,	4,00
Twee onbekenden,	5,00
Eene onbekende,	100,00
Totaal,	fr. 875,50

Nieuwjaargiften voor Pius IX.

De eerste dag van het jaar hernieuwt natuurlijker wijze in onze harten de zoete gedachtenis van diegene welke wij beminnen; onze ouders, onze vrienden, onze weldoeners. Op dien dag vormen wij voor hen de tederste wenschen, en wij achten ons gelukkig hun een klein geschenk te kunnen aanbieden welke de onderlinge vriendschap nog nauwer verbindt.
 Welnu de Paus is onze vader; alle menschen, zelfs de Ketteren en de ongelooovigen noemen Hem den *Heiligen Vader*. De Paus is ook onze beste vriend; niemand bemint ons met eene standvastiger en meer ware liefde dan Hij, want zijne liefde is bovennatuurlijk.
 De Paus verdient de eerste plaats onder onze weldoeners. Als stadhouder van J. C. op de aarde is Hij 't die de ware schatten, welke nooit door het vuur verslonden noch door de kwaadwilligheid der menschen geroofd worden, milddadig over ons uitstort.

De herberg de vette os.

UIT HET DAGBOEK VAN EEN LANDSCHAPSHILDER.

(Vervolg.)

Toen klom mijne ontsteltenis ten top; mijne krachten ontzonken mij geheel, ik deinsde verschrinkt terug en zakte bewusteloos ineen.
 Ik weet niet, hoe lang ik in dezen doodslap gedompeld bleef. Toen ik weer bijkwam, zag ik, dat het klaarluchte dag was. De nevelen van den nacht, die door mijn dakvensterke heengedrongen waren, hadden mijn haar bedauwd: een verward gedruisch drong uit de straat tot mijne ooren door, ik zag uit mijn raampje; de burgemeester en zijn sekretaris stonden voor de deur der herberg; zij hielden er zich een geruimen tijd op. De menschen liepen af en op, bleven staan om te zien wat er te doen was en gingen dan weer verder. De vrouwen uit de buurt, die bezig waren met de straat te schrobben, zagen er uit de verte naar toe en praatten er met elkaar over. Eindelijk kwam er uit de herberg eene draagbaar, die door twee mannen gedragen werd, en op die baar lag een lijk, dat met een zwart kleed bedekt was. Zij gingen de straat uit, en de kinderen, die naar school gingen, sloten zich aan bij den stoet.
 De menigte ging uiteen. Het raam aan den overkant stond nog open; een eindje touw slingerde aan de stang heen en weer. Ik had dus niet gedroomd, ik had dien grooten vlieder wel goed gezien, en dan die opgehangene, en dan die vrouw!
 Dienzelfden dag kwam Toubac mij een bezoek brengen; zijn lange neus kwam eensklaps in de zoldervol te voorschijn. Mijnheer Christian! riep hij mij toe, niets te verkoopen?
 Ik hoorde hem niet, ik zat op den eenigen stoel, dien ik rijk was, met mijne beide handen op

Is het dan niet billijk dat wij ons niet vergenoegen met slechts nuttelooze wenschen voor Hem te vormen maar dat wij voor onzen vader, onzen vriend, onzen weldoener de vurigste gebeden ten hemel stieren. Ja, elk onzer moet volgens zijne middelen den H. Vader ter hulp komen; bijzonderlijk nu dat Hij zich door zijne vijanden beroofd ziet van het drie vierdeel zijner bezittingen en nog zoo zware lasten op Hem drukken.
 De Paus leeft als een arme kloosterling; zijn persoonlijk onderhoud kost niet meer dan dat van een kleine burger.
 De Paus is de roemrijke bedelaar van het Christendom geworden! Iets geven aan Hem, is eenigzins meer verdienstelijk dan geven aan J. C. zelf, omdat de aalmoes gedaan aan den Paus, niet alleen een werk van groote liefde in zich bevat, maar ook een werk van levendig geloof.

Pius IX is niet ondankbaar; meer dan iemand heeft Hij een gevoelig hart. Terwijl wij Hem in zijne glorievolle armoede ter hulp komen; stort Hij met volle handen de geestelijke schatten, waar Hij de uitdeeler van is, overvloedig op ons uit. Men moet zelfs zeggen dat Hij de zekerste bewaarder is van onze tijdelijke goederen, daar de ware toepassing van alle recht bijzonderlijk door Hem gehandhaafd wordt.

Wij weten reeds lang, dat Pius IX, over eenige jaren ten eenwigen dage eene dagelijksche mis in de kapel van het Pius Seminarie te Rome gesticht heeft voor alle weldoeners van den H. Stoel; dat is, gelijk de H. Vader het zelf verklaart, voor al diegene welke in huidige omstandigheden den apostolischen Stoel verdedigen door hunne schriften, door hunne wapens, door hunne gebeden en aalmoesen.

Men schat op twaalf tot vijftien millioenen de giften welke den Paus zijn 't huis gebracht met het honderdjarige feest van verleden jaar. De aartsbisschop van Londen, Mr Manning, storte twee millioen vijf honderd duizend franken in naam van Engeland. — De bisschoppen van Canada offerden Hem een zilveren schipke op van meer dan een meter lengte, waar de balast van bestond uit goud stukken en de kamertjes van vervuld waren met stapelen goud getrokken uit de bijzonderste mijnen der wereld. — De bestierder der Dames van den Goede Herder te Limoges bracht den H. Vader een kofferke vol goudstukken voort-

den grond geslagen. Toubac begreep niet, hoe het kwam, dat ik daar zooals een standbeeld zat, en herhaalde op luider toon: Mijnheer Christian! mijnheer Christian!

Nu stapte hij op den zolder, kwam naar mij toe en tikte mij op den schouder:
 — Wel zoo, wel zoo, hoe heb ik het met u?
 — O, zijt gij het, Toubac?
 — Dat zou ik ten minste wel zeggen; zijt gij ziek?
 — Neen ik denk.
 — En waarover?
 — Aan den opgehangene!
 — Zoo, zoo, riep de kunstkooper uit, hebt ge hem dan gezien, dien armen kerel? Welk een zonderlinge geschiedenis! Dat is nu toch al de derde, die zich daar opgehangen heeft.
 — Wat zegt ge daar? De derde?
 — Wel zeker. Ik had u dat wel eerder mogen vertellen. Maar gelukkig is het er nog tijd voor; er zal nog wel een vierde gevonden worden, die het voorbeeld der anderen zal volgen.
 Terwijl Toubac dit zegde, ging hij op mijn koffer zitten, sloeg vuur, stak zijne pijp aan en blies eenige rookwolven uit, terwijl zijn gezicht eene peinzende uitdrukking aannam.
 — Ik ben wel niet voor een klein gerucht vervoerd, zegde hij, maar als men mij voorstelde, den nacht in die kamer door te brengen, dan zou ik mij even goed ergens anders kunnen ophangen. Ge moet weten, mijnheer Christian! vervolgde hij, dat het negen of tien maanden geleden is dat er een burger van Tubingen, een koopman in pelterijen, aan de herberg de vette os, afstapt. Hij bestelt het een en ander, hij eet en drinkt goed, men wijst hem tot nachtverblijf de kamer op de derde verdieping aan — de groene kamer zooals zij haar noemen — en de volgenden dag ziet men hem aan de strang van het uithangbord hangen!

gekomen uit den verkoop der haarlokken van arme jonge dochters en religieuzen, die alzoo den middel gevonden hadden hunnen Vader ter hulp te komen! — Een zeer bejaarde bisschop, trad de gehoorzaal van den Paus in, leunende op eenen dikken gaanstok welke hij voor geen prijs aan de deur wilde laten. Nauwelijks binnen gekomen, vroeg hij den H. Vader verschooning omdat, ingezien de armoede zijner dioceres, hij zijne heiligheid niets aan te bieden had dan zijnen reistok. De Paus neemt al lachende den stok uit de hand van den goede man, maar voeltaanstands dat dezelve zeer zwaar weegt, en ontdekt, met verbazing dat hij van louter goud was.
 (Wordt vervolgd)

Dood van Z. Em. den Kardinaal.

De dagbladen het *Journal de Bruxelles* het *Journal d'Avrers*, het *Vlaamsch Land* van Gent, het *Vaderland* van Leuven, zijn gisteren even als het *Handelsblad*, in rouw verschenen, ter gelegenheid van den dood van Z. Eminentie kardinaal Sterckx, aartsbisschop van Mechelen.

Zichier nog eenige bijzonderheden over den prelaat, wiens verlies door België betreurd wordt:

Kardinaal Engelbert Sterckx was geboren te Ophem, in Brabant, den 2 november 1792 nog maar eenige dagen geleden was Z. Em. in volle gezondheid. Zijn overlijden is zoo plotselings geweest, dat het ons allen met stomheid heeft geslagen. Men scheidt zich altijd met smart van degenen, welke ons dierbaar waren; die ons het weldoen leerden en de deugd delen beminden.

De kardinaal van Mechelen bezat in den hoogsten graad, de heilige kennis, om zielen te bestieren; zijn woord was eenvoudig en overtuigend; zijne raadgevingen hadden iets vaderlijks en tevens de strengheid van den rechtverdiende. Was men hem eens genaderd, men vergat hem niet meer.

Men zal zich de deugden van den prelaat altijd herinneren; want van hem mag men zeggen: weldoende ging hij door het leven.

Z. Em. trad in het seminarie van Mechelen in 1811; dat is te zeggen op zijn 19^e jaar. Twee jaren later werd de jonge seminarist benoemd tot onder-sekretaris van het aartsbisdum. Hij werd priester gewijd in 1815 en werd vervolgens professor van filosofie en godgeleerdheid in het groot Seminarie.

Den 14 augustus 1821 werd hij pastoor te Bouchout en drie jaren later, de 9 september 1823, benoemde hem het aartsbisdum tot de dikwijls moeilijke en belangrijke plaats van pastoor-deken der kathedrale kerk van Antwerpen. Den 20 juni 1827 werd de overledene, die zoo veel vertrouwen inboezemde door zijnen takt

» Dat ging goed voor eenen keer, er was niets vreemd in gelegen. Men maakt proces-verbaal op en begraaft dien vreemdeling achter in den hof. Maar onstreeks zes weken later komt er een soldaat uit Neustadt in de herberg aan. Hij had onbepaald verlof gekregen en verbljide zich reeds in het vooruitzicht, zijn dorp te zullen weerzien. Den ganschen avond sprak hij onder het drinken van een glas wijn, over niets anders dan over zijn nichtje, waarmee hij zou trouwen. Eindelijk brengt men hem naar de kamer, waarin de anderen mijnheer geslagen had en dienzelfden nacht zag de klepperman, toen hij de *Minnesanger-Strasse* doorkwam, iets aan de strang hangen. Hij hoorde er zijnen lant-ern bij: 't was de soldaat die daar hing met zijn onbepaald verlof in eene bliken doos in zijne linkerzak en met den pink op den naad van zijne broek, alsof hij aan 't exerceren was.

» Ditmaal vindt men het toch wel wat vreemd! De burgemeester gaat verschrikkelijk te werk. Men onderzoekt de kamer. Men betast de muren en zendt het dood-extract naar Neustadt. De greffier had op den kant geschreven: *Gestorven aan eene heilige baroerte*.

» Geheel Neurenberg spuwde vuur en vlam tegen den herbergier. Daar waren er zelfs, die hem wilden noodzakten, zijn ijzeren uithangbord weg te nemen, onder voorwendsel, dat het de menschen opgevaarlijke gedachten bracht; maar ge begrijpt wel, dat de oude Nickel Schmidt daar niet naar luisterde: Dat uithangbord, zegde hij, is hier door mijnen grootvader gehangen. De vette os staat er al honderd vijftig jaren lang van vader tot zoon op afgebeeld. Het hindert niemand zelfs de hooiwagens niet, die er met gemak over door kunnen, daar het meer dan dertig voet hoog hangt. Wie het hindert, moet zijn hoofd omdraaien, dan zal hij het niet zien.
 » Eindelijk kwamen de herstochten tot be-

zijne voorzichtigheid en zijn doorzichtig verstand benoemd tot vikaris-generaal van Z. H. M^r den prins de Meer, dertiende aartsbisschop van Mechelen wiens plaats hij vijf jaren nadien erble.

De prekonisatie van Mr Sterckx, als aartsbisschop, had plaats den 24 februari 1832. De nieuwe bisschop werd gewijd door Mr Delplanque, bisschop van Doornik, in de metropolitane kerk van St. Rombaut den 8 april daarop volgende.

In korten tijd maakte Mr Sterckx zich een grooten naam in wijsheid, voorzichtigheid en deugd. Ook werd hij tot het kardinaalschap verheven den 14 september 1838 door Paus Gregorius XVI, onder den titel van St. Bartholemeus in 't Eiland. De prelaat begaf zich naar Rome, ten einde den kardinaals-hoed en de barrette uit de handen van de pauselijke soevereine te ontvangen. Bij zijne terugkeer deed hij zijne plechtige intrede te Mechelen.

Herhaalde malen begaf Z. Em. zich naar de Eeuwige Stad; waar vooral in 1846 na den dood van Gregorius XVI; doch de achtbare prelaat kwam te laat, om deel te nemen aan het koninkrijk door welk Pius IX op den pauselijken troon geroepen werd. De kardinaal woonde verscheidene vereenigingen bij van de prinses der kerk. In de maand juni laatstleden, deed hij eene nieuwe reis naar Rome, met het inzicht de eeuwfeesten van den H. Petrus en de kanonisatie der martelaars van Gorkum bij te wonen.

Een bijzonderheid nog: is de titel van H. Bartholemeus in 't Eiland, aan zijn kardinaalschap verbonden, was die welke toegekend werd aan den eersten aartsbisschop van Mechelen, kardinaal Granvelle.

De laatste oogenblikken van den kardinaal zijn kalm en helder geweest. In den achternoon van den 3 dezer, werd de zieke van minuut tot minuut erger, en men had welhaast de verzekering, dat het groote oogenblik naderde.

Ten 5 ure begon de doodstrijd; ten 7 ure gaf onze prelaat zijne edele en brave ziel aan God. Tot den laatsten snik toe behield Z. Em. de helderheid van geest en woord. M. Nerinckx, onder-pastoor van O. L. V. van Finisterrè te Brussel, neef van den kardinaal, heeft de absolute gegeven en las de gebeden der stervenden, op welke de kardinaal met eene volkome kalme en eene engelachtige golvrucht antwoordde.

Dan kuste Z. Em. verschillende keeren het kruisbeeld, maakte het teken des kruis en herhaalde duidelijk de woorden: « In uwe handen, Heere, geef ik mijnen geest, » waarop hij zachtjes stierf.

MM^{rs}, de vikarissen-generaal en de sekretarissen van het aartsbisdum, M. den deken van het kapittel, M. den deken van het district Mechelen en Mgr Aerts waren op dit plechtig oogenblik in de kamer. Allen waren diep getroffen voor dat kalme en stichtende afsterven; zijn gelaat was zoo kalm, dat men wel zag, dat hij zonder angst den dood te gmoet ging.

daren en gedurende verscheidene maanden gebeurde er niets bijzonders. Ongelukkig stapt er eerstzusteren een Heidebergsech student, die naar de Akademie terugkeerde, in de vette os af, en vraagt om eene kamer voor dien nacht. Hoe zou men denken, dat hij op de gedachte zou komen, zich aan de stang van een uithangbord te verhangen, omdat een dikke mijnheer en een soldaat er zich aan verhangen hadden? Ge zult moeten erkennen, mijnheer Christian, dat zoo iets al heel onwaarschijnlijk was. Die redenen zouden mij evenmin geldig voorgekomen zijn. Welnu...
 — Al genoeg! al genoeg riep ik uit, 't is verschrikkelijk... Ik denk, dat daarachter een vreeselijk geheim schuilt. Het ligt niet aan dat uithangbord, het ligt niet aan die kamer...
 — Zoudt ge den herbergier dan willen verdedigen? Wel, 't is de braafste man, die er op twee heenen loopt; hij behoort tot een der oudste families van Neurenberg.

— Neen, neen, God beware er mij voor, dat ik ongegronde vermoedens zou koesteren, maar er zijn diepen die men niet durft peilen.
 — Daar hebt ge wel gelijk in, zegde Toubac, niet weinig verwonderd over mijnen uitroep. 't Is beter, dat wij over iets anders praten. Hoe staat het met het landschap, dat ge onder handen hebt, mijnheer Christian?

Deze vraag bracht mij weer tot de werkelijkheid terug. Ik liet den kunstkooper de schilderij zien, die ik juist voltooid had. De zaak raakte spoedig klaar, en Toubac daalde zeer voldaan de ladder af en verzocht mij niet meer aan den Heidebergsechen student te denken.
 Ik zou den raad van den kunstkooper geerne gevolgd hebben, maar als de duivel mede in het spel is, dan is het niet gemakkelijk om van hem af te komen.
 II
 In de eenzaamheid kwamen al deze voorvallen